

Sygn. akt IV Ka 524/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Marta Legeny-Błaszczyk (spr.)

Sędziowie SO Ireneusz Grodek

SO Tomasz Ignaczak

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opocznie del. do Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim - Anny Jóźwik

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2013 roku

sprawy **M. F.**

oskarżonego z art. 177§1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku

z dnia 5 czerwca 2013 roku sygn. akt II K 904/12

na podstawie art.437§1 kpk, art.636§1 kpk, art.627 kpk, art.629 kpk, art.8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

zasądza od oskarżonego M. F. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych opłaty za drugą instancję oraz kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 524/13

UZASADNIENIE

M. F. został oskarżony o to, że w dniu 16 września 2012 roku o godzinie 12.05 w miejscowości B.na drodze (...) (441,2 km), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc jako kierujący samochodem marki P.o numerze rej. (...) (niemieckie tablice rejestracyjne), popełnił błąd w technice i taktyce jazdy nie zachowując szczególnej ostrożności podczas włączania się do ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa, jadącemu prawym pasem ruchu kierującemu samochodem P.o numerze rej. (...) doprowadzając do zderzenia pojazdów, w wyniku zdarzenia obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z raną tłuczoną okolicy łuku brwiowego prawego, wstrząśnienia mózgu doznała pasażerka samochodu P.(...)P. W., a które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni, **tj. o czyn z art. 177 § 1 kk.**

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 05 czerwca 2013 roku w sprawie II K 904/12 uznał oskarżonego M. F. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 1 kk;

- na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec ww. oskarżonego warunkowo umorzył ustalając okres próby na 1 (jeden) rok,

- na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

- obciążył oskarżonego opłatą sądową w kwocie 80 złotych oraz zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa 800 złotych tytułem częściowego zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu, w pozostałej części obciążając nimi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok został w całości zaskarżony przez oskarżonego M. F.

Apelacja wywiedziona z podstawy prawnej art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzuciła:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia – art. 4,7 i 410 kpk poprzez ustalenie okoliczności sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego z wyeliminowaniem opinii biegłego sporządzonej w oparciu o specjalistyczny program do symulowania przebiegu kolizji, uwzględniający co najmniej dwa warianty przebiegu kolizji wraz ze wskazaniem możliwych następstw tych zdarzeń, co w konsekwencji pozwoliłoby ustalić czy przebieg zdarzenia opisany przez oskarżonego w świetle zgromadzonego materiału dowodowego mógł mieć miejsce w niniejszej sprawie,

- 201 kpk poprzez uznanie, że opinia sporządzona w sprawie jest jasna, logiczna i wyczerpująco odpowiada na pytania wskazane w tezie dowodowej podczas gdy, za podstawę ustaleń w sprawie biegły przyjął położenie odłamków na jezdni i wyprowadził stąd wniosek, że oskarżony cofał pojazd, jednocześnie uznając, iż teoretycznie mogło dojść do przemieszczenia się odłamków na pasie jezdni, jednakże z wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków wynika, że był postawiony trójkąt ostrzegawczy, który ograniczał ruch pojazdów, a świadek D. W. zeznał, że część pojazdów próbowała zawracać i wjeżdżała w miejsce, gdzie były ślady na jezdni, co czyni tą opinię niejasną i niespójną.

2. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez niezasadne ustalenie na podstawie faktów i dowodów, że oskarżony cofał pojazd i nie zachował reguł ostrożności wskutek czego doszło do kolizji z jego wyłącznej winy - mimo, iż dowody zebrane w toku postępowania, w szczególności wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadków przeczą tym ustaleniom, a opinia sporządzona dla potrzeb niniejszego postępowania jest niespójna i niepełna gdyż obejmuje swym zakresem tylko jeden wariant zdarzenia opisany przez świadka.

W konkluzji oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Wbrew stanowisku zaprezentowanemu przez apelującego stwierdzić należy, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, a dotyczące sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu, są prawidłowe i zgodne z całokształtem okoliczności sprawy.

Sąd pierwszej instancji kierując się prawem swobodnej oceny dowodów poczynił ustalenia takie, które nie mogą być uważane za błędne, dowolne, sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego.

W rozważaniach swych nie pominął żadnego dowodu, każdy z nich omówił i w uzasadnieniu orzeczenia wskazał, które z tych dowodów i dlaczego uznał za wiarygodne, a którym i dlaczego przymiotu wiarygodności odmówił.

Najistotniejsze znaczenie dla treści merytorycznego rozstrzygnięcia miało ustalenie, który z uczestników wypadku drogowego naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i spowodował przedmiotowe zdarzenie drogowe. W przedmiotowej sprawie rysowały się dwie, przeciwstawne wersje zdarzenia poddanego osądowi – jedna wyłaniająca się z wyjaśnień oskarżonego M. F. i wspierających ich treść zeznań świadka - towarzyszącego oskarżonemu w chwili zdarzenia - M. M., druga zaś mająca oparcie w zeznaniach D. W. i P. W., których treść odpowiadała ustaleniom biegłego z zakresu wypadków drogowych.

Z przedstawionej przez oskarżonego wersji wynikało, iż to D. W. kierujący samochodem marki P. (...) zjechał z prawego pasa ruchu w kierunku pobocza na którym stał pojazd oskarżonego doprowadzając w ten sposób do zderzenia pojazdów. Z kolei D. W. oraz P. W. wskazali, iż oskarżony nie zachowując należytej staranności podjął manewr cofania wjeżdżając lewą stroną samochodu na prawy pas ruchu uderzając tym samym w ich samochód. Ta ostatnia wersja przebiegu zdarzeń znajdowała pełne wsparcie we wnioskach opinii biegłego, który przeanalizował uszkodzenia powstałe w obu pojazdach i na tej podstawie stwierdził, że samochód marki P. (...) - kierowany przez oskarżonego - uderzył w samochód marki P. (...). Uszkodzenia te szczegółowo opisane w protokołach oględzin pojazdów i uwidocznione w dokumentacji fotograficznej pozwalają, w powiązaniu z ujawnionymi śladami-odłamkami szkła reflektora, na wyprowadzenie wniosków co do mechanizmu ich powstania. Usytuowanie uszkodzeń na odcinku przedni prawy błotnik-tylny prawy błotnik samochodu (P. (...)) kierowanego przez D. W. jednoznacznie wskazuje, że pojazd ten został uderzony w przednią część prawego błotnika a następnie dalsza część jego prawego boku otarła się o lewy tylny narożnik i tylną część lewego boku P. (...) – kierowanego przez oskarżonego. Ujawnione ślady w postaci odłamków szkła z rozbitego klosza światła P. (...) znajdujące się na prawym pasie ruchu - po którym poruszał się pojazd D. W. - świadczą, że do zderzenia samochodów doszło na tymże pasie ruchu.

Nie sposób uznać, że opinia biegłego – jak sugeruje oskarżony – dotknięta jest wadliwością z powodu nie sprawdzenia wariantu uderzenia pojazdu oskarżonego przez kierującego samochodem marki P. (...) - D. W.. Biegły prawidłowo i w sposób wyczerpujący przeanalizował sytuację na drodze w oparciu o obie przeciwstawne relacje i skonfrontował je z ujawnionymi na jezdni i samochodach śladami. Treść sporządzonej opinii wskazuje, że podawana przez oskarżonego wersja zdarzenia była przedmiotem analizy biegłego, który jednoznacznie odwołując się do zobiektywizowanych okoliczności, takich jak ujawnione uszkodzenia pojazdów czy usytuowanie odłamków szkła z rozbitego klosza lampy P. (...) - wykluczył aby miało ono przebieg prezentowany przez oskarżonego. Gdyby przyjąć wersję prezentowaną przez tego ostatniego, że to P. (...) zjechał na prawe pobocze i uderzył w bok P. (...) (samochodu oskarżonego) to w P. (...) wówczas uszkodzony byłby prawy przedni narożnik tego pojazdu i prawy reflektor, a uszkodzeń takich nie stwierdzono. Ponadto gdyby do zderzenia doszło na pasie awaryjnym – na którym znajdował się pojazd oskarżonego – odłamki rozbitego klosza reflektora tegoż pojazdu zostałyby zlokalizowane na poboczu. Tymczasem odłamki znajdowały się w środkowej części prawego pasa. Na takie ich umiejscowienie ewidentnie wskazuje zdjęcie zamieszczone w opinii biegłego – k. 32. Nawet jeśli doszło do ich częściowego rozproszenia to skupisko ich zalegania znajdowało się na prawym pasie ruchu (co widać na ww. zdjęciu).

Sąd Rejonowy uznając opinię biegłego za pełną i jasną postąpił słusznie. Opinia została sporządzona przez eksperta, którego wiedza specjalistyczna nie budzi żadnych zastrzeżeń – jest on bowiem specjalistą w swojej dziedzinie. Zawarto w niej odpowiedzi na wszystkie postawione biegłemu pytania, a wyprowadzone przez biegłego wnioski poprzedzone zostały szczegółowym wskazaniem dowodów, na podstawie których dane ustalenia zostały poczynione. Biegły dokonał analizy techniki jazdy obydwóch uczestników zdarzenia wypowiadając się jednoznacznie, iż przyczyną wypadku było nieostrożne zachowanie oskarżonego M. F..

W orzecnictwie Sądu Najwyższego jest ukształtowane stanowisko, że opinia biegłego jest niejasna, jeżeli jej sformułowanie nie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich, albo jeżeli zawiera wewnętrzne sprzeczności, czy też posługuje się nielogicznymi argumentami. Opinia jest „niepełna” jeżeli nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione biegłemu pytania, na które zgodnie z zakresem wiadomości specjalistycznych i udostępnionych mu materiałów dowodowych może oraz powinien udzielić odpowiedzi, lub

jeżeli nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności, albo też nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen i poglądów” (zob. wyrok SN z dnia 07.10.2009r. III KK 122/09, Lex 532391).

W rozpoznawanej sprawie wydana w sprawie opinia biegłego z zakresu wypadków drogowych okazała się kompleksową i w sposób zrozumiały oraz spójny logicznie wyjaśniła, w oparciu o dostępny materiał dowodowy przyczyny zaistniałego wypadku.

Biegły zapoznał się przy wydawaniu swojej opinii z całością materiału niezbędnego do jej wydania i jego opinia nie zawiera luk w ocenie zagadnień, będących jej przedmiotem. Spełnia ona cechy dowodu jednoznacznego, nie budzącego żadnych zastrzeżeń i tym samym mogącego stanowić podstawę dla ostatecznych konkluzji. Tym samym Sąd I instancji w prawidłowy sposób dokonał oceny opinii biegłego a przyjmując za podstawę ustaleń wnioski w niej zawarte, uczynił to w granicach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu Odwoławczego wnioski płynące z opinii biegłego i zasady logicznego rozumowania zasadnie doprowadziły Sąd Rejonowy do konkluzji, iż oskarżony swoim zachowaniem stworzył sytuację zagrożenia na drodze co nieuchronnie doprowadziło do wypadku w konsekwencji czego pasażerka samochodu marki P. (...) - P. W. doznała obrażeń opisanych w zarzucie.

Sąd odwoławczy nie podziela poglądu apelującego, iż Sąd rozpoznający merytorycznie sprawę dopuścił się obrazy przepisu art. 410 kpk. W świetle tego przepisu sąd pierwszej instancji powinien opierać swoje ustalenia faktyczne jedynie na tych dowodach, które zostały przeprowadzone w toku rozprawy głównej. Jest to uzasadnione tym, że na rozprawie głównej realizowana jest w pełni zasada kontrydiktoryjności, wobec tego strony mogą realizować swoje uprawnienia poprzez zadawanie pytań i składania oświadczeń. W rozpoznawanej sprawie, co oczywiste, sąd pierwszej instancji dokonał ustaleń faktycznych na podstawie tych dowodów, które przeprowadził w toku rozprawy głównej. W tej sytuacji nie można zasadnie twierdzić, iż obraził przepis art. 410 k.p.k.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania odwoławczego stanowiły przepisy wskazane w części dyspozytywnej wyroku.